

1.

Sedaj si v jajcu. V veliki lupinasti tvorbi zoriš v nekaj, kar bo nekoč zaznavalo in odgovarjalo, kar bo razumelo in se čudilo. Kdo ve, morda si že v tem trenutku sposobno opravljati vse te funkcije, vendar vedi, še zmeraj si za lupino. Skupaj potujeva proti trenutku prvega poka, proti razlitju vseh nenavadnosti, ki te delajo zmeraj bolj živo, na platno nove vrste življenja - življenja, ki je ustvarjeno znotraj samega sebe, življenja, ki cveti nad seboj. Na varnem si. Pisane lovke divje rasti te nežno pestujejo v mehurčkastih naročjih in s svojimi dišavami odganjajo mrčes, ki ga je v tem letnem času odločno preveč. Iz juga v kosih prinaša tropski piš, ki ga skozi usta v svoj trebuh shranjuje animiran vetrolovski brenčač, ki frfota pod nama. Namreč, ljubo breizmno bitje, tvoje gnezdo zibajoč se potuje na najvišjem oblaku, na oblaku, čigar okolica je enako hladna, kot je pusta in enako pusta, kot je mirna. Je super mirna. Skozi ta vesoljski mir vsake toliko pribrenči najin brenčač, ki komaj zadržuje ves dober veter, ki ga je ukradel samo zate in si pritrtjen na podvozje oblaka počasi in s previdnostjo, da mu ne bi ves ulov pobegnil iz trebuha, najprej oddahne. Tako sprosti napetost, ki pritiska na ventil, katerega nato prilagaja, da skozi svoje trobilo vate spušča čarobne melodije, ki skupaj z besedami južnega vetra prelevajoč pojijo to polje, ki je tvoje gnezdo nad oblakom.

2.

Tvoj oče sem, tvoj brat, tvoj učitelj in tvoj tovariš. Tu sva drug za drugega. Ustvarjam te zase in zate. Zate in zase. Od kod mi pravica? Jemljem si jo, rad bi ti pokazal lepote sveta. Ne smem ti povedati, kaj se zgodi za tem, ko se izvališ, pokvarilo bi presenečenje za oba. Vse kar lahko narediva je, da se spoznavava, dokler si še za lupino in usmeriva naboj presenečenosti proti... kaj pa vem. Bova to dorekla nekje na poti. O tebi pravzaprav nič ne vem. Lahko bi bil zarodek bitja z vsemi lastnostmi! Če privzamem, da si resnično in če upoštevam dejstvo, da sem tvoj stvarnik, to pomeni, da lahko v neki meri vplivam na razvoj tvojih lastnosti. Vendar počasi. Tudi za izdelavo tvojih lastnosti bo še čas, za zdaj je dovolj, če razvijam tvoj ščit, ti pripovedujem pravljice in ti opišem, kakšno je življenje na oblaku. Kaj praviš? Nič, seveda, saj še ne znaš govoriti, dragi zarodek nečesa (upam, da bitja).

3.

Joj, prejoj! Saj bi lahko segnil med tem, ko sem skakal od opravka do opravka, če ne bi v moji odsotnosti čas v deželi mesnatih pisanosti in pravljčnih vetrov tekel tako počasi, da bi v to razpoko lahko strpal le mežik. Kako ljubka prikladnost občudovanja vrednega čuda je ta ekstremno sofisticirana operativnost tvojega doma! Vidim - na spodnji polovici lupine tvojega jajca plešejo bliskajoči znaki. Skozi njih poteze, ki so velike kot line palčkovih hišic seva mešanje portalnih sijev, ki se med seboj pogovarjajo. Katere pozabljene uroke si šepetajo? Kakšne navihano temačne skrivnosti ustvarjajo? Kaj jih bode v hrbet, da tako z užitkom zavijajo? Množijo se in iščejo pot proti vrhu pirha, borijo se med seboj in se bodrijo. Brezbarvni brizgi simbolov frčijo vsenaokoli in hranijo divje rastje, ki je tvoja mater, ta pa te pojí s pojočo pesmijo večne pomladi, ki jo bova skupaj nekega dne presekala. Vendar pšš! Ne izdaj ji teh besed, te besede so le najine. Poglej! (Saj vem, da ne moreš gledati.) Pirh je že ves odet v gravirane bliske, njegova mat črna površina zgleda dinozavrsko in nezemeljsko. Si iz tega sveta? Se bova znala pogovarjati? Se boš sploh kdaj izvalilo? Govoril ti bom, dokler se najine oči ne bodo srečale, ali pa me izanami ne bo pregovorila k skoku z mojega vulkanskega osamelca v morje pozabe, to pa se ne bo zgodilo nikoli, kajti stara vešča ni zelo vešča v pregovarjanju z menoj.

4.

Danes je tvoja velika noč, zarodek bitja v pirhu; pojedel te bom. Nabrusil sem konice vilic in izdelal nož iz smaragda. Odel sem se v tradicionalna Slovenska oblačila kmečkih dekel in okoli vratu imam zavezan

prtiček, sešit iz v vetru tavajočih nalovljenih pajkovih niti. S seboj sem prinesel pest indijskih začimb, izmed katerih eno diši po ananasovih iztiskih gosenice v človeškem trebuhu, drugo je strašansko pekoče; predstavljam si, da mene peče isto, kot duhovnika peče vest, ko si ves pohoten oblizuje ustno votlino, med tem, ko gleda ministrante kako so vsi sveži in pokorni, tretje pa ima okus po gobanskih strupenjačah. Začimbe je blagoslovila prijateljica Hestija, ki se zadnje čase vrtinči in hudouri po moji kuhinji, držeč v eni roki kuhalnico, v drugi pa vse vrste užitnosti - pokazal sem ji póta Jamieja Oliverja. Prinesel sem tudi sveder, s katerim bom prevrtal lupinico in pipico, ki jo bom vstavil v luknjico, da bo curek tvoje raztopljene posteljice previdno kapljaril v posodico, v kateri si bom skuhal večerjico. Mljask! Kako sem zlakoten, kakšna luža slin se je nabrala pod mojimi nogami, da v njej plešem kot vzradoščen indijanski otrok v dežnem plašču, ki s svojim petjem in plesom kliče še več dežja! Lazar sem in ti si moja goba. K vragu z luknjavcem in pipico, požrl te bom kar celega, z lupino vred! Pripravi se, sedaj gre zares! Razpiram svoj gobec, ki postaja nenaravno razpotegnjen, sedaj sem gobec, ki ima majhnega človeka, sedaj obstaja le še moja lakota in ti, ki si njeno zdravilo, sedaj boš postalo hrana! Saj ne, drago bitje, samo šalil sem se! Ha ha ha. Ha ha ha. Upam, da sem te dobro izvijačil, kar brez izvijača! Upam, da sem te ukanil! Veš, to, kar si občutilo je bil strah pred koncem in to, kar si občutilo za tem, je bilo olajšanje. Zaradi česa si to čutilo? Zaradi laži.

5.

Drago ulopinjeno bitjece, povedal ti bom zgodbo, ki jo zate prinašam iz Zemlje: *"Pred kratkim, kratkim časom je za vsemi gorami in vsemi vodami stala majhna prijetna vasica posejana z gozdom pisanih hiš. Vsaka je imela svojo posebno barvo, ki jo je ločila od ostalih in v vsaki so živeli posebni, pa vendarle navadni ljudje, ki so prebiralali časopis, jedli kosila in se pogovarjali o pomembnih rečeh. Le ena izmed hiš, tista v kotanji z usahnjenimi drevesi, tista, ki je imela vonj po preteklosti in usodnosti, je bila brez barve, brez oken in v njej je prebivala družina duhov - oče duh, mati duh in sin duh, ki mu je bilo ime Naru. Bili so brezizrazni, prosojni, čez dan so spali v svojih krstah, čez noč pa so se kot meglice valili po hiši in se drug drugemu umikali. Oče in mati sta Naruju povedala o zunanosti; kako te svet prizadene, kako je strupen in kako so barve lažnive, vendar se je kljub vsemu v majhnem prosojnem Naruju nabirala radovednost, dokler se ni neke noči, ko je cerkveni zvon odbil polnoč, odpravil naravnost skozi zid, pisanim hišam naproti. Nočna ptica je pela eno izmed Chopinovih nokturn, sence so že zdavnaj legle k spancu in mesečino so nazaj v veselje odbijali gosti oblaki, ko je Naru plul po temi. 'Saj so vendar vse hiše sive!' je njegov um vzkliknil, ko je bil dovolj blizu, da jih je videl na lastne oči. Razočaran je sedel na kamen in zaihtel. Starša sta imela prav. Barv ni. Motne solze so se mu kot svobode željne duše lepile od oči in naposled proste in srečne odletele v noč. On pa je sam in nesrečen, na kamnu sedeč, dalje ihtel, dokler ga ni iz žalosti prebudil mil dekliški glas:*

'Čemu vekaš, ljubi duh?'

'Hudo mi je, ker je svet brezbarven.'

'Kako vendar? Moj prstan ima zelen kamen in naša hiša je oranžna. Vsak mesec točim rdečo kri. Nebo je modro, sonce rumeno, vijolice so vijolične, zemlja je rjava.'

'Lažeš! Vse je v odtenkih črne, ali si slepa?!'

Deklica se je zasmejala in odvrnila: 'Tepček, sedaj je noč in oblaki zakrivajo luno, le počakaj, da pokuka izza njih.'

Že v naslednjem trenutku se oblaki umaknili iz neba in mesečina je obsijala vso vasico. Naru je obstrmel - hiše so se spremenile!

'To so torej barve!' je zaklical.

'Da, vendar podnevi so še lepše. Vrni se jutri in pokazala ti bom barve v svoji hiši.'

'Prišel bom.'

Naru se je vrnil domov in povedal staršema o barvah, ki jih je videl. Vedela sta, da bo nekoč prišla takšna noč, zato sta se brez glasu soglasno odločila, da bosta svojega sina zaklenila v krsto. Da ga zavarujeta. Naru je tulil, vendar ga iz krste ni bilo slišati. Preteklo je sto let in brezbarvni sin je v tem času odrasel. Krsta je postala trhla, ključavnica se je razrahljala in sporočila Naruju, da je čas, da jo odpre. Vstal je od mrtvih, ko je bil dan. Vdihnil je vonj svojih pokojnih staršev in se zavedel, da je svoboden. Sedaj se lahko odloča zase in odide do deklice, ki mu je tedaj hotela pokazati barve v svoji hiši. Duh Naru, ki je bil sedaj zrel in samostojen, je stopil do vrat, jih odprl, uzrl pisanost življenja in izginil." Sam sem bil priča vsem dogodkom, sicer pa je najpomembneje, da si to zgodbo zapomniš, kajti njen pomen boš razumel vse dokler se ne boš izvalil.

6.

Objamem te, ovalna ljubeznivost, kakor sonce objame naš planet in našo luno in vse ostale planete, se pravi samo na nekaj več kot pol - da bi le imel daljše roke! Ko bi le sonce imelo valovite lase! A brez noči ni dneva in brez ravnega krivega ni. Čutim, da oddajaš prijetno brneče zvoke, te mar zebe? Koj poskrbim za odstranitev vsakršnega dvoma o tvojem dobrobitju in prižgem srečen plamen; naj te ne skrbi - dokler sem živ, bodeš odstati nezmrznen. Ko sem že pri skrbenju, drago jajce, ali sem te že seznanil s konceptom sekiranja? Ne. Naj to sedaj storim skozi naštevanje primerkov, ki so bili znani po tem, da so se sekirali.

Jeto Mit je bil hudiman šahist. Preden je naredil potezo, med tem, ko je premikal figuro in po premiku se je zmeraj sekiral. Z nevidno roko se je praskal po glavi in v umu sopihal in premleval in na glas stokal in kašljal ves prepoten in naposled izgubil, zmagal ali remiziral. Izid igre ni nosil nikakršne vrednosti, saj je bil pomen njegovega početja zgoščen v obliki neprestanega sekiranja, ki je sililo izven in navznoter. Nekega dne se mu je na želodcu od sekiranja naredila rana iz katere so začeli lesti rdeči lazarji, ki iz nje neprestano gomazijo še danes ter napadajo vrtove vrtičkarjev in jih sekirajo, tem pa rastejo nove rane na želodcu, iz katerih se izlegajo komarji, gliste, bolhe in njihove sorodne duše, ki družno skrbijo za ohranitev in krepljenje kroga sekiranja. Govori se, da na tem planetu kmalu več ne bo prostora za ljudi in da mu je že zdavnaj zavladal slizast mrčes.

Sirakuza je imela drage čevlje in starinsko frizuro, namesto obraza pa je imela veliko olivo, zaradi česar je bila zelo otožna. Vse njene prijateljice so ji zagotavljale, da izgleda kot pomaranča, nekateri so jo primerjali celo s klementino, drugi spet s kakijem, vendar ona je, kljub temu, da je na sredini to zanikala, globoko v sebi vedela, da je na površini oliva. V ogledalu je iskala sočnost in belino, svežo zrelost, povezanost potez, definiranost in polnost in včasih se ji je zazdelo - če je pogledala pod pravim kotom - da vidi v sebi celo odtenke barve *l'orange*. Vendar nikoli, kadar se je videla v odsevu avtomobilskega okna ali kadar je zagledala svoj mat olivnat sijaj v dežni luži, ni videla tistega, kar je hotela; vsakič so se njene oči srečale z očmi olive. Bila je bedna in vsem je šla na živce. 'Uboga,' so pravili, ko je po druženju odšla domov, 'Uboga sem,' je tarnala v svojih mislih. Nekega dne je s hudičem podpisala pogodbo. 'V zameno za pomarančno glavo si jo bom jaz, Sirakuza, vsak večer pred spanjem ožela in sok prinesla hudiču do njegove luknje,' se je glasila njena zaobljuba. Puf! Želja se je uresničila in še dan danes se Sirakuza zvečer ožema in ob tem mizerno trpi, vendar o tem trpljenju molči, zato jo imajo njene prijateljice raje.

Obstajal je tudi gozdar Egon, ki si je z žago odžagal vse prste na rokah 4 leta za tem, ko se je začel sekirati,

da si jih bo odžagal. Kakor Jeto Mit in Sirakuza, je tudi gozdar Egon eden izmed ubogih.

Oh bitje ljubo, nikar! Pusti bodicam da prebodejo kar imajo za predreti, tvoj pogum je nezlomljiv in ne ukloni se pred stričkom Skrbjo, saj je znan po svoji zlovešči naravi.

7.

Hopla hop! Kakor bi mignil, sem postoril, kar je bilo za postoriti v mojem zemeljskem življenju, ljubo bitje in spet sem tu, občudujoč robustno lepoto tvojega oklepa in čudeč se vsem možnostim, ki jih prinaša prihodnost tvojega življenja. Vznemirjen sem, ko se ozrem po pisanem rastju, ki drhteče boža tvoj oklep in zasanjan opazujem, kako lovke mesojedk vate pošiljajo kose starodavnega znanja o filozofiji življenja, ki postajajo tvoji gradniki. Včasih, ko se tako prepuščam opazovanju harmonije nastajanja, moje dojemanje ponudi roko moji zavesti, da se skupaj po prstih iztihotapita iz mojega telesa in se spojita s barvitostjo vsega živečega in enostjo mrtvega in bitje moje, drago, predrago, takrat moja v nasladi izgubljena duša poleti nad menoj, vendar se že po nekaj trenutkih naveličana vrne nazaj, da me z vestjo o končnosti opomni, da moja naloga ni opazovanje, temveč ustvarjanje. Izvrsten izlet moje potepuške duše, ki predrami sladko otožnost – zakaj se ne morem za zmeraj prepustiti in do smrti živeti v tisti najvišji točki naslade? Zakaj minevam? Ljubo bitje – zate.

8.

Kaj brenčeče frči sem ter tja okoli teh krasnih sani, ki mi jih je v zameno za paketek božične trave radodarno posodil moj tovariš Dedek Mraz? Ohoho! To je brenčač, ki naju bo danes peljal na izlet v čas trenutka prve odločitve. Nikar se ne boj, drago bitje, sani so varne in kljub temu, da je vsako potovanje bolj ali manj nevarno, se tudi te bolj ali manj ostrozobe nevarnosti ne boj, raje ji zarjovi v pozdrav in všric z njo švigni dogodivščini nasproti! Kdo pa še ima čas za strah? Pogrešal boš svoje dojilije ovijalke? Tudi one bodo pogrešale tebe, toliko bolj pa se bodo veselile trenutka, ko bodo prepolne svežega soka ponovno prville svoje priseske ob tvoj oklep in vate izlile svoj mlečni eter (eterično mleko?). Tak, izpustite ga že iz svojega objema, matere božje, za vraga! Potočimo skupno solzo slovesa in zavriskajmo juhu! prihajajočega prihoda, prijatelji moji! Krilatec brenčeči, zapreži se v sani! Bitje v jajcu na saneh, primi se za misel o bodočem življenju! Drei! Zwei! Eins! Los gehts!!

Poglej ga tam, nizkočelnega, gorjačo vihtečega primata kosmatega, kako lazi ob prepadu, iščoč tisto padlo drevo, ki povezuje bregova – zlakoten in utrujen se po tridnevnem neuspešnem lovu želi vrniti v jamo, kjer ga čaka poslednji zalogaj posušenih fig, da jih pospravi v enem samem goltu. Ramena mu drsijo iz sklepov, z jezikom dela kakor pes in prepoteno čelo mu vlaži od izmučenosti izbuljene oči, ko mukajoč lomasti skozi grmičevje. Njegov instinkt je tisti, ki ga žene v edino pravo smer in njegov instinkt je tisti, ki z jekleno pestjo žgečka napor, ki kaže proti tlom in se iz srca hihitajoč muza njegovi neznatni sili; tako mu z veseljem v srcu in z bolečim telesom njegova volja vdano sledi. (Čudi se njegovi volji, za zdaj še brezvoljno bitje v jajcu, čudi se ji in jo občuduj!) Poglej, primat je naposled našel mesto za prečkanje prepada in sedaj zaprepadeno strmi tja, kjer je bil prej most; drevo je izginilo! Prežet s slabo slutnjo se približa prepadu, pokuka čez in obupan od pogleda na osamelo drevo, ki leži na dnu prepada kot stric Slavko, tuleče z javka. Instinkt mu pokaže smer daljše in znane poti, vendar se v istem trenutku v njem oglasi nekaj strahotno hrupnega: 'Tu je most, tam je dom, pojdi preko', pravi. Dvonavzkrižen začuti zloveščo silo, kako grize, trga, mleje in prebavlja njegov gon, in kot hipnotiziran bedak obstoji začaran, s spiralastimi očmi, izpusti gorjačo, dvigne taco nad prepad in začuti približevanje sladkemu domu, ko zgrmi v abis izvirne pogube